

נחל זהר

פירושים וחידושים בספר הזהר הקדוש

על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - וישב קפא.

פתח ואמר, (ישעיה נב) הנה ישפיל עבדי ירום ונשא ונבה מאד. אשרי חלקם של הצדיקים שהקדוש ברוך הוא גלה להם דרכי התורה ללכת בהם. בא ראה, הפסוק הזה הוא סוד עליון, הנה ישפיל עבדי ובארוה. אבל בא ראה, בשפרא הקדוש ברוך הוא את העולם, עשה את חלבנה וחקטין לה את אורה, שהרי אין לה מעצמה כלום. ומשום שהקטינה את עצמה, האירה בגלל השמש ובחזק האורות העליונים.

ובזמן שהיה בית המקדש קים, ישראל היו משתדלים בקרבנות ועולות ועבודות שהיו עושים הפהנים ולוים וישראלים כדי לקשר קשרים ולהאיר אורות. ולאחר שנחרב בית המקדש, נחשף האור, וחלבנה לא הוארה מן השמש, והשמש הסתלק ממנה ולא האירה, ואין לה יום שלא שולטים בו קללות וצער וכאבים, כמו שנתבאר. ובאותו זמן שהגיע זמן חלבנה להאיר, מה כתוב? הנה ישפיל עבדי. נאמר על חלבנה הנה ישפיל עבדי, והו סוד האמונה. הנה ישפיל - שמתעוררת התעוררות שלמעלה, כמי שהריח ריח ובא להתעורר ולהסתפל. ירום - מצד האור העליון של כל האורות.

ירום - כמו שנאמר (ישעיה ל) ולכן ירום לרחמכם. ונשא - מהצד של אברהם. ונבה - מהצד של יצחק. מאד - מצדו של יעקב. ואף על גב שבארוהו, והפל אחד בפסוק של החכמה.

ובאותו זמן יעורר הקדוש ברוך הוא התעוררות עליונה להאיר לחבנה פראוי, כמו שנאמר (שם) והיה אור חלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבועתים כאור שבועת הימים. ומשום כך תתוסף לה רוח עליונה, ומשום כך יתעוררו אז כל אותם המתים שהם בתוך העפר. והו עבדי, הפסוק שמתחילת רבנו בידו, כמו שנאמר [אל עבדו

פתח ואמר, (ישעיה נב) הנה ישפיל עבדי ירום ונשא ונבה מאד. ופאה חילקחון דצדיקייא דקודשא בריך הוא גלי לון ארחי דאורייתא למחך בהו. תא חזי, האי קרא רזא עלאה איח, הנה ישפיל עבדי ואוקמוה. אבל תא חזי, כד פרא קודשא בריך הוא עלמא, עבד לה לסיחרא ואזער לה נהורא דהא לית לה מנהגה כלום. ובגין דאזעירת גרמה, אתנהרא בגין שמשא, ובתוקפא דנהורין עלאין.

ובזמנא דהוה בי מקדשא קים, ישראל היו משתדלים בקורבנין ועליון ופולחנין, דהו עבדין כחני וליזאי וישראל בגין לקשרא קשרין ולאנהרא נהורין. ולבתר דאתחרב בי מקדשא אתחשף נהורא, וסיחרא לא אתנהירת מן שמשא, ושמשא (דף קפא ע"ב) אסתלק מנה ולא אתנהרא, ולית לה יומא דלא שלטא ביה ליוטין וצערין וכאבין כמה דאתמר.

ובהו זמנא דמטי זמנא דסיחרא לאתנהרא, מה בתיב הנה ישפיל עבדי, עליה דסיחרא אתמר הנה ישפיל עבדי דא הוא רזא דמחיימנותא. הנה ישפיל, דאתער אתערותא לעילא כמאן דארח ריחא ואתי לאתערא ולאסתכלא. ירום, משפרא דנהורא עלאה דכל נהורין.

ירום, כמה דאת אמר, (ישעיה ל) ולכן ירום לרחמכם. ונשא, משפרא דאברהם. ונבה, משפרא דיצחק. מאד, משפרא דיעקב. ואף על גב דאוקמוה, וכלא חד פרא דחכמתא.

ובהו זמנא יתער קודשא בריך הוא אתערותא עלאה לאנהרא לה לסיחרא בדקא יאית כמה דאת אמר, (ישעיה ל) והיה אור חלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבועתים כאור שבועת הימים. ובגין כך יתוסף בה רוח עלאה, ובגין כך יתעורר כדון כל אינון מיתא דאינון

זקן ביתו, וכמו שנאמר] (בראשית כד) וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל עֲבָדָיו. זו הִלְכָנָה כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר, מִטַּטְרוֹ"ן שֶׁהוּא עֶבֶד שְׁלִיחַ עֲבָדָיו. רַבּוֹנָו.

זקן ביתו, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר (תהלים לו) נָעַר הָיִיתִי גַם זִקְנָתִי. הַמִּשְׁלַל בְּכָל אֲשֶׁר לוֹ, מִשּׁוּם שֶׁכָּל הַגִּנּוֹנִים נִרְאִים בּוֹ יִרָ"ק וְלִבָּ"ן וְאֵד"ם.

שִׁים נָא יָדְךָ תַּחַת יָרְכִי - זֶהוּ הַצָּדִיק, סוֹד הַדָּבָר קִיּוּם הָעוֹלָם, שֶׁהָיָה אִזּוֹ הָעֶבֶד הָיָה מְמַנָּה בְּסוֹד עֲלִיּוֹן לְהַחְיֹת אֶת שׁוֹכְנֵי הָעֵפֶר, וַיַּעֲשֶׂה שְׁלִיחַ בְּרוּחַ שֶׁל מַעֲלָה לְהַשִּׁיב הַרוּחֹת וְהַנְּשָׁמוֹת לְמִקְוֵם לְאוֹתָם גּוֹפִים [שְׁנֹאכְלוּ] שֶׁהִתְבָּלוּ וְנִרְקְבוּ תַּחַת הָעֵפֶר.

וַאֲשִׁבִיעֶךָ בְּחִי אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם. וַאֲשִׁבִיעֶךָ - מִה זֶה וַאֲשִׁבִיעֶךָ? לְהַתְּלִבֵּשׁ בְּסוֹד שֶׁל שְׁבַעָה אוֹרוֹת עֲלִיּוֹנִים, שֶׁהֵם סוֹד הַשְׁלֻמוֹת הָעֲלִיּוֹנָה. אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה - זֶהוּ הַגּוֹף שֶׁתַּחַת הָעֵפֶר שִׁישׁ לוֹ קִיּוּם לְהִקִּים מִהָעֵפֶר, שֶׁכָּל אוֹתָם שֶׁנִּקְבְּרוּ בָּהּ וְזָכוּ לְהִקְבֹּר בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, הֵם יִתְעוֹרְרוּ בְּרֹאשׁוֹנָה, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ, שֶׁכְּתוּב (ישעיה כו) יִחְיֶה מִתִּיד, בְּרֹאשׁוֹנָה - אֵלּוּ הַמֵּתִים שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. נִבְלָתִי יְקוּמוּן - אוֹתָם הַמֵּתִים שֶׁל שְׁאֵר הָאֲרָצוֹת. וְעַל זֶה לְאוֹתָם גּוֹפִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּקְבְּרוּ שָׁם, וְלֹא לְגוֹפּוֹת שְׁאֵר הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבֹדָה זָרָה שֶׁהָאֶרֶץ נִמְאָה מֵהֶם.

וְעַל כֵּן, אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה לְבָנִי. מִה זֶה לְבָנִי? שֶׁכָּל נִשְׁמוֹת הָעוֹלָם שֶׁיִּצְאֹת מֵאוֹתוֹ נִהְרָ שְׁשׁוּפֵעַ וְיִצְאָה, הֵם בָּנִים לְקָדוֹשׁ - בְּרוּךְ-הוּא. וְעַל זֶה אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה - זֶה הַגּוֹף. לְבָנִי - זֶה הַנְּשָׁמָה. מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי - אֵלּוּ גּוֹפּוֹת שֶׁל עַמִּים עוֹבְדֵי עֲבֹדָה זָרָה שֶׁעֲתִיד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְנַעַר אוֹתָם מִהָאֶרֶץ הַקְּדוֹשָׁה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר (איוב לח) וַיִּנְעָרוּ רַשְׁעִים מִמּוֹנָה. כְּמוֹן דְּמִנְעָר טְלִיתָ מִזִּהְרָמָה שְׁלָה.

גוֹ עֲפָרָא. וְדָא הוּא עֲבָדִי, רְזָא דְּמִפְתָּחִין דְּמֵאֲרִיָּה בִּידִיה. כְּמָה דְּאֵת אֲמֵר, (אל עבדו זקן ביתו וכמה דאת אמר), (בראשית כד) וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל עֲבָדָיו, דָּא סִיחְרָא כְּמָה דְּאֵתְמָר, מִטַּטְרוֹ"ן דְּאִיחוּ עֶבֶד שְׁלִיחָא דְּמֵאֲרִיָּה.

זִמּוֹן בֵּיתוֹ כְּמָה דְּאֵת אֲמֵר, (תהלים לו) נָעַר הָיִיתִי גַם זִקְנָתִי. הַמִּשְׁלַל בְּכָל אֲשֶׁר לוֹ, בְּגִין דְּכָל גִּנּוֹנִין אִתְחַזְּזוּן בֵּיהּ יִרָ"ק וְחִדּוֹ"ר וְסוּמָ"ק.

שִׁים נָא יָדְךָ תַּחַת יָרְכִי, דָּא הוּא צָדִיק רְזָא דְּמִלָּה, קִיּוּמָא דְּעִלְמָא. דְּחָא בְּדִין חָאִי עֶבֶד מְמַנָּה בְּרֹזָא עֲלָאָה לְאַחֲיָא לִזְוִן לְדִיּוּרֵי עֲפָרָא וְיִתְעַבִּיר שְׁלִיחָא בְּרוּחָא דְּלִעִילָא וְלִאֲתַבָּא רִוּחִין וְנִשְׁמָתִין לְאַתְרֵיהּ לְאַיִנוֹן גּוֹפִי (ס"א דִּאתֵּאכְלוּ) דְּאֵתְבָּלוּ וְאַתְרַקְבוּ תַּחַת עֲפָרָא.

וַאֲשִׁבִיעֶךָ בְּחִי אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם. וַאֲשִׁבִיעֶךָ, מֵאִי וַאֲשִׁבִיעֶךָ. לְאַתְלִבְשָׂא בְּרֹזָא דְּשִׁבַּע נְהוּרִין עֲלִיּוֹן דְּאִיִּנוֹן רְזָא דְּשִׁלְמוֹ עֲלָאָה. אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה, דָּא הוּא גּוֹפָא דְּתַחַת עֲפָרָא דְּאִית לֵיהּ קִיּוּמָא לְאַקְמָא מִעֲפָרָא. דְּכָל אִיִּנוֹן דְּאַתְקִבְרוּ בָּהּ וְזָכוּ לְאַתְקִבְרָא בְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל אִיִּנוֹן יִתְעוֹרוּן בְּקִדְמִיתָא, כְּמָה דְּאִיקְמִנָּא. דְּכְתִיב, (ישעיה כו) יִחְיֶה מִתִּיד, בְּקִדְמִיתָא אֵלּוּן מִתִּין דְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל. נִבְלָתִי יְקוּמוּן, אִיִּנוֹן מִתִּין דְּשְׁאֵר אֲרַעָאן. וְעַל דָּא לְאַיִנוֹן גּוֹפִיחוֹן דִּישְׂרָאֵל דְּאַתְקִבְרוּ תַּמּוֹן, וְלֹא לְגוֹפִי דְּשְׁאֵר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבֹדָה זָרָה דְּאַתְאָבָא אֲרַעָא מִיִּנְיָהוּ.

וְעַל דָּא אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה לְבָנִי. מֵאִי לְבָנִי. דְּכָל נִשְׁמָתִין דְּעִלְמָא דְּנִפְקִי מִחַחֵוּא נְהַר דְּנִגִּיד וְנִפְקִי, אִיִּנוֹן בְּנִין לְקִידְשָׁא בְּרִידָא הוּא. וְעַל דָּא אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה, דָּא גּוֹפָא. לְבָנִי, דָּא נִשְׁמָתָא. מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי, אֵלּוּן גּוֹפִין דְּעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבֹדָה זָרָה, דְּזַמִּין קִידְשָׁא בְּרִידָא הוּא לְנַעַרָא לִזְוִן מֵאַרְעָא קִידְשָׁא. כְּמָה דְּאֵת אֲמֵר, (איוב לח) וַיִּנְעָרוּ רַשְׁעִים מִמּוֹנָה. כְּמוֹן דְּמִנְעָר טְלִיתָ מִזִּהְרָמָה דִּילָה.

תורה פר חלק ב

(לשון רבנו זכרנו לברכה)

דע, שעקר התחברות ודבקות להשם יתברך הוא עלידי התפלה. כי התפלה היא שער, שדרך שם נכנסין להשם יתברך, ומשם אשתמודעין לה. כי תפלה היא מלכות, כמו שכתוב (תהלים ק"ט) ואני תפלה ותפלה - לשון התחברות, כמו שכתוב (בראשית ל): נפתלי אלקים נפתלתי, תרגומו לשון התחברות. ובשכיל זה על-פירב פשאדם מתפלל נופלים לו מחשבות של גדלות. כי התפלה, הינו בחינת מלכות, בחינת אני, היא בגלות בתוך מלכות הרשעה, כמו שכתוב (יחזקאל א): ואני בתוך הגולה. ובשהיא רוצה לצאת, אני מתאחזת בה מלכות הרשעה, הינו גדלות, שגדלות היא ממלכות הרשעה, שרוצה להתגדל ולמלא. וזה שמתפללים בכה, בזה ניתן כח בתפלה להתחזק בנגד מלכות הרשעה לצאת מגלותא. וזה (תהלים סח): תנו עז לאלקים על ישראל גאותו. בד הגאות, הינו מלכות הרשעה, גוברת על ישראל, התקון לזה - שתתפללו בכה ותחזקו את אלקים, הינו בחינת

אני. וזה (דברים ח): וזכרת את ה' אלקיך, כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל. פרוש, שעלידי הכח תתקן את אשת-חיל, בחינת מלכות. וזה פרוש: למקני נכסין (הינו תרגום של לעשות חיל - למקני נכסין). פרוש, כי המלכות בד איהי בגלותא אני אומרת: אל תראוני שאני שחרחרת (שה"ש א), כי היא מלכשת בלבושין אכמיו, בלבושין דקלפיו, ומכסה בהם. ואני בצפור נודדת מן קנה בן איש נודד (משלי כז), כי היא קן דילה. ובה אדם מתפלל בכה ומוציא אותה מגלותא, מכסויין דילה, ונעשית מן להקדוש-ברוך-הוא. וזה פרוש: למקני - לשון קן; נכסין - לשון כסויין. ועקר בונתה יהיה, שתתקן השכינה כדי לזונה עם בעלה. וזה פרוש: למען הקים את בריתו - הקמת הברית רמז לזווג. כי מתחלה צריך אתערותא דלתתא, הינו תקון השכינה, ובשששכינה מתלבשת בלבושין נהירין: חור סמך ירק, בחינת אבות, והיא בחינת שבועה, בחינת שבועה. ונעשה פאלו עכשו נשבע לאבות. וזה: אשר נשבע לאבותיך פיום הנה - פיום הנה דיקא. נמצא, עלידי תפלה בכה נתחדש השבועה לאבות:

פירוש נחל זהר

לכל מאמר הזהר על פי ההקדמות בליקוטי מוהר"ן

וסודות הנהגת ה' בבריאותו כן יודעים הצדיקים איך צריכים להתנהג וללכת לפי אותם שורשים כפי שיבאר עתה. בא וראה זה הפסוק סוד עליון הוא, הנה ישכיל עבדי וכבר העמידו הפסוק במלך המשיח אשר יגלה בשלמות מלכות ה' בעולם כולו. (ועוד יש לרמוז שכבר העמידו את המלכות כשהיה בית מקדש בנוי, אך עתה אחרי החורבן הקמת המלכות הוא בכוונת התפילה המתוקנת) אבל בא ראה ביאור אחר שאינו סותר הביאור הידוע מכבר כי משיח יגלה תיקוני התפילה ומלכות ה' המתגלה על ידה, כי כאשר ברא הקב"ה את העולם המעלים אורו יתברך עשה את הלבנה, ואפשר את מידת מלכותו להתגלות בכוח הבחירה, שהרי אין ללבנה כלום אלה מה שמקבלת מאור השמש, כלומר שתלוי התגלות מלכות ה' בהתבוננות השכל (הנקרא שמש כידוע) של בעל הבחירה, כי אין מלך בלא עם הממליך אותו, וזאת האפשרות שעשה הוא על ידי שבא והקמין את אורה, מצד האמת הנעלמת של מלכותו, שעתיא אין לה מעצמה כלום כנ"ל, שאין מתגלה בהתעוררות

פתח ואמר, (ישעיה נב) הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד. ופאה חולקהון דצדיקניא דקודשא בריך הוא גלי לון ארחי דאורייתא למחך בהו. תא חזי, האי קרא רזא עלאה איהו, הנה ישכיל עבדי ואוקמוה. אבל תא חזי, בד ברא קודשא בריך הוא עלמא, עבד לה לסיחרא ואזער לה נהורא דהא לית לה מגרמה כלום. ובגין דאזעירת גרמה, אתנהרא בגין שמשא, ובתוקפא דנהורין עלאין. - פתח ואמר, הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד, רוצה לומר הנה גלויה וברורה, עומדת מלכות ה' במקומה העליון הראוי לה, מרוממת ונשאת וגובה מאד, על ידי השכל וההתבוננות של המתפלל כאשר באים לו מחשבות של גדלות ומלכות דייקא בשעת התפילה, שמשכיל לעלות המלכות לשורשה. לכן מובן מזה הפירוש כי אשרי חלקם של הצדיקים, שהרי הקב"ה מגלה להם דרכי התורה איך שורש רוחני משתלשל ונופל למידה נפולה שיש ללכת בה בדרך שממנה הגיעה להעלותה בחזרה לשורשה. כי כפי השגת שורשי התורה

פָּתַח וְאָמַר, (ישעיה נב) הִנֵּה יִשְׁכִּיל עֲבָדֵי יְרוּם וְנִשְׂא וְגִבָּה מְאֹד. זָכָאָה חוֹלְקֵהוֹן דְּצַדִּיקָיָא דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא גָּלִי לֹון אֲרָחֵי דְאוֹרֵייתָא לְמַחֲדָּ בְּהוּ. תָּא חֲזִי, הָאִי קָרָא רְזָא עֲלָאָה אִיהוּ, הִנֵּה יִשְׁכִּיל עֲבָדֵי וְאוֹקְמוּתָּ. אָבֵל תָּא חֲזִי, כִּד בְּרָא קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלָמָא, עֲבָד לָהּ לְסִיחָרָא וְאַזְעָר לָהּ נְהוֹרָהָא דְהָא לִית לָהּ מִגְרָמָה בְּלוּם. וּבְגִין דְּאוֹזְעִירַת גְּרָמָה, אֶתְנַחֲרָא בְּגִין שְׁמִשָּׁא, וּבִתְיֻקְפָּא דְנְהוֹרִין עֲלָאִין. – פָּתַח וְאָמַר, הִנֵּה יִשְׁכִּיל עֲבָדֵי יְרוּם וְנִשְׂא וְגִבָּה מְאֹד, רוצה לומר הנה גלויה וברורה, עומדת מלכות ה' במקומה העליון הראוי לה, מרוממת ונשאת וגובה מאד, על ידי השכל וההתבוננות של המתפלל כאשר באים לו מחשבות של גדלות ומלכות דייקא בשעת התפילה, שמשכיל לעלות המלכות לשורשה. לכן מובן מזה הפירוש כי אֲשֶׁרִי חֲלָקָם שֶׁל הַצַּדִּיקִים, שֶׁהֵי חֶקְבִּי"ה מִגִּלָּה לַחֵם דְּרַבִּי הַתּוֹרָה אִיךְ שׁוֹרֵשׁ רוּחָנִי מִשְׁתַּלְשֵׁל וְנוֹפֵל לְמִידָה נְפֹלָה שִׁישׁ לִלְכַּת בַּהּ בְּדֶרֶךְ שְׁמִמְנָה הַגִּיעָה לְהַעֲלוֹתָהּ בַּחֲזָרָה לְשׁוֹרְשָׁה. כִּי כְּפִי הַשְּׁגַת שׁוֹרְשֵׁי הַתּוֹרָה וְסוּדוֹת הַנְּהַגָּתָהּ ה' בְּבִרְיָאוֹתוֹ כֵּן יוֹדְעִים הַצַּדִּיקִים אִיךְ צָרִיכִים לְהַתְנַהֵּג וּלְלַכַּת לִפִּי אוֹתָם שׁוֹרְשִׁים כְּפִי שִׁיבְאָר עֵתָּה. בָּא וְרָאָה זֶה הַפְּסוֹק סוּר עֲלִיוֹן הוּא, הִנֵּה יִשְׁכִּיל עֲבָדֵי וְכִבְרַת הַעֲמִידוֹ הַפְּסוֹק בְּמֶלֶךְ הַמִּשִּׁיחַ אֲשֶׁר יִגְלַח בְּשִׁלְמוֹת מַלְכוּת ה' בְּעוֹלָם כּוֹלּוֹ. (ועוד יש לרמוז שכבר העמידו את המלכות כשהיה בית מקדש בנוי, אך עתה אחרי החורבן הקמת המלכות הוא בכוונת התפילה המתוקנת) אָבֵל בָּא רָאָה בִּיאֹר אַחֵר שְׁאִינוּ סוֹתֵר הַבִּיאֹר הַיְדוּעַ מִכְּבָר כִּי מִשִּׁיחַ יִגְלַח תִּיקוּנֵי הַתּפִּילָה וּמַלְכוּת ה' הַמִּתְגַּלָּה עַל יְדֵהּ, כִּי כֹאשֶׁר בָּרָא הַקִּבְ"ה אֶת הָעוֹלָם הַמַּעֲלִים אוֹרוֹ וַיִּתְּבַרְךְ עֲשֵׂה אֶת הַלְּבָנָה, וְאִפְשָׁר אֶת מִידַת מַלְכוּתוֹ לְהַתְגַּלּוֹת בְּכוּחַ הַבְּחִירָה, שֶׁהֵרִי אֵין לִלְבָּנָה כְּלוּם אֵלָּה מִה שְׁמִקְבֶּלֶת מְאֹר הַשֶּׁמֶשׁ, כְּלוֹמַר שֶׁתְּלוֹי הַתְּגַלּוֹת מַלְכוּת ה' בַּהֲתַבּוֹנְנוֹת הַשֶּׁכֶּל (הַנִּקְרָא שְׁמֵשׁ כִּידוּעַ) שֶׁל בַּעַל הַבְּחִירָה, כִּי אֵין מֶלֶךְ בְּלֹא עִם הַמִּמְלִיךְ אוֹתוֹ, וְזֹאת הָאִפְשָׁרוֹת שֶׁעֲשֵׂה הוּא עַל יְדֵי שְׂבָא וְחֶקְמִין אֶת אוֹרָהּ, מִצַּד הָאֵמֶת הַנַּעֲלָמָה שֶׁל מַלְכוּתוֹ, שֶׁעֵתָּה אֵין לָהּ מַעֲצָמָה כְּלוּם כִּנ"ל, שְׁאִין מִתְגַּלָּה בַּהֲתַעֲוֹרוֹת מִלְמַעְלָה הַמַּלְכוּת בְּאוֹפֵן בְּרוּר לְכֹל, אֵלָּא בַּהֲתַעֲוֹרוֹת מִלְמַטָּה עַל יְדֵי הַנִּבְרָאִים הַמְכִּינִים כֻּלָּם לְגַלּוֹת מַלְכוּת ה' בְּכוּחַ מִצְוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים וּבְעִיקָרָם מִצְוֹת הַתּפִּילָה לַעֲמוּד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ לְשַׁבְּחוֹ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ כָּל צָרָכֵינוּ, וּמִפְּנֵי שֶׁחֲקִימָנָה עֲצָמָה, שֶׁהֵרִי הַמַּלְכוּת אֲשֶׁר טַעְנָה שְׁאִין שְׁנֵי מַלְכִּים יִכּוּלִים לְשִׁמֵּשׁ בִּכְתֵּר, אֶחָד מֵתוֹךְ דְּבִרְיָה ה' הַקִּמִּין אוֹתָהּ, כְּלוֹמַר אִי אִפְשָׁר שְׁאוֹר הַשֶּׁכֶּל הָאֵמֶתִי יִהְיֶה גְלוֹי

וְגַם הַמַּלְכוּת גְּלוּיָהּ, שֶׁהֵרִי אֵין מֶלֶךְ בְּלֹא עִם הַבּוֹחֵר בּוֹ, וְלִכֵּן צָרִיךְ לְהַסְתִּירָהּ כְּדִי שֶׁתְּהִיָּה בַּחֲרִירָה, וְהַכֵּן. לִכֵּן עֵתָּה הִיא מְאִירָה עַל יְדֵי הַשֶּׁמֶשׁ, כְּלוֹמַר שֶׁצָּרִיךְ לְבַחֵר לְהַשְׁכִּיל וּלְהַתְבּוֹנֵן בְּמִידַת הַמַּלְכוּת הַבָּאָה בְּתוֹךְ מַחֲשָׁבוֹת הָאָדָם, בְּאוֹפֵן נְפֹל מוֹסְתֵר וּמְלוּבֵשׁ מִה שִׁישׁ לֹו מַחֲשָׁבוֹת שֶׁל גְּדוּלוֹת דִּיקָא בְּשַׁעַת הַתּפִּילָה, כְּדִי לְרַמּוֹז לֹו לְהַתְבּוֹנֵן וּלְעֲלוֹת מִידַת הַמַּלְכוּת לְשׁוֹרְשָׁה הָאֵמֶתִי, שֶׁהִיא מַלְכוּת ה' יִתְבַּרְךְ בְּלִבָּהּ, כִּי הוּא מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים וְלֹו הַמְלוּכָה. כִּי דִיקָא עַל יְדֵי תִיקוּן מַחֲשָׁבוֹת הַגְּדוּלוֹת, מִה שֶׁלֹּא נִבְחַל מִן הַמַּחֲשָׁבוֹת דְּקִילְפָה דְּמַלְכוּת, אֵלָּא יוֹדַע מְקוֹרֵם הָעֲלִיוֹן הָרֵם וְהַנִּישָׂא הַמְּכּוֹסָה בָּהֶם. וּמַעֲלָה אוֹתָם בְּכוּוֹנָת הַתּפִּילָה כְּפִי הָרָאוּי בְּאֵמֶת, אִזּוּ הַמַּלְכוּת מְאִירָה בַּחֲזוֹק שֶׁל הָאוֹרוֹת הָעֲלִיוֹנִים שֶׁהֵם שׁוֹרְשָׁה. בַּחֲנִינָת תְּנוּ עוֹז לְאֱלֹוִקִים, שֶׁהוּא הַחֲזוֹק שְׁנוֹתָנִים לְמַלְכוּת עַל יְדֵי תּפִילָה בְּכוּחַ, שֶׁהִיא תּפִילָה בְּכוּוֹנָת אֵמֶתִית. שְׂאוּ עוֹלָה הַמַּלְכוּת דְּקְדוּשָׁה מֵתוֹךְ נְפִילָתָהּ בְּגַלּוֹת לְמַלְכוּת הַרְשָׁעָה, בַּחֲנִינָת עַל יִשְׂרָאֵל גְּאוּוֹתוֹ, וְעוֹלָה אֵשֶׁת הַחֵיִל עַל יְדֵי כּוּחַ וְחֲזוֹק וְחֵיל. שְׁמַתְחֹזֵק בְּכוּוֹנָה בַּהֲשַׁכְלָה וְהַתְבּוֹנְנוֹת וְהַתְעוֹרוֹת מִלְמַטָּה עַד שְׁמִאִירִים בּוֹ מִמֶּשׁ הָאוֹרוֹת הָעֲלִיוֹנִים שֶׁל שׁוֹרֵשׁ הַמַּלְכוּת קוֹדֵם מִיעוּטָה עַד שְׁמִאִירָה וְעוֹלָה הַמַּלְכוּת לְמַטָּה גַּם כֵּן.

וּבְזִמְנָא דְהָרָה בִּי מִקְדָּשָׁא קַיָּים, יִשְׂרָאֵל חָרוּ מִשְׁתַּדְּלִין בְּקִיּוּרְבָנֵינוּ וְעֲלִיוֹן וּפּוֹלְחָנֵינוּ, דְּהָרוּ עֲבָדִין בְּחֲזִי וְלִיוָאִי וְיִשְׂרָאֵלִי בְּגִין לְקַשְׁרָא קִשְׁרִין וְלֹאֲנַחֲרָא נְהוֹרִין. וְלְכַתֵּר דְּאֶתְחַבֵּר בִּי מִקְדָּשָׁא אֶתְחַשֵּׁף נְהוֹרָא, וְסִיחָרָא לֹא אֶתְנַחֲרִית מִן שְׁמִשָּׁא, וְשְׁמִשָּׁא (דָּף קפא ע"ב) אֶסְתַּלֵּק מִנָּה וְלֹא אֶתְנַחֲרָא, וְלִית לָהּ יוֹמָא דְלֹא שְׁלֵטָא בִּיהּ לְוִטִין וְצַעֲרִין וּכְאִבּוֹן כְּמָה דְּאֶתְמַר. – וּבִזְמַן שֶׁהִיא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּים, שְׁבוּ הֵייתָה גְלוּיָהּ מַלְכוּת ה' בְּעִשְׂרָה נִיסִים שֶׁנַּעֲשׂוּ בָּהּ בְּאוֹפֵן תְּמִידִי, יִשְׂרָאֵל חָרוּ מִשְׁתַּדְּלִים בְּקִיּוּרְבָנֵינוּ הַמְבִּיאִים לְקִרְבָּתָהּ ה' וְהַתְּחַבְּרוֹת וּדְבָקוֹת, וְשֵׁם אֲשֶׁתְּעֻמּוּדָהוֹן לִיהּ, וְיוֹדְעִים אוֹתוֹ יִתְבַּרְךְ, וְעוֹלוֹת שֶׁהֵיוּ מַעֲלִים עַל הַמִּזְבֵּחַ וּמַעֲלִים מַלְכוּת ה' לְשׁוֹרְשָׁהּ, כִּי מִזְבֵּחַ ר"ת מַלְכוּת ז"א בִּינָה חֲכָמָה כִּידוּעַ מִלְטָה לְמַעְלָה, בַּחֲנִינָת הַתְּעוֹרוֹת מִלְמַטָּה, כִּי אֵין מֶלֶךְ בְּלֹא עִם, וְעַבְדוֹת שֶׁל עֲשִׂיָּה וְהַכְנַת כֻּלָּם, שֶׁהֵיוּ עוֹשִׂים הַכְּהֻנִּים וְלִוְוִים וְיִשְׂרָאֵלִים בְּשִׁבְלִי לְקַשׁוֹר קִשְׁרִים שֶׁל הַתְּחַבְּרוֹת וּדְבָקוֹת וְלְהַאֲוִיר אוֹרוֹת עֲלִיוֹנִים עַל יְדֵי זֹאת הַתְּחַבְּרוֹת, שְׁזֹאת הַתְּחַבְּרוֹת בְּעִצְמָהּ בָּאָה עַל יְדֵי רִשְׁמוֹ הָאוֹרוֹת עֲלִיוֹנִים מִרְחוֹק עַד גִּילּוּם בְּפוּעַל בְּצִמְצוּם וּמִידָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׂאוּ בִזְמַן הַבֵּית לֹא הֵייתָה נְפִילָה שֶׁל הַמַּלְכוּת לְגַלּוֹת אֵלָּא

עומדת במקומה המרומם והראוי לה, בירושלים פלמין של מלך מלכי המלכים. ולאחר שנחרב בית המקדש, על ידי קלקול הכלים בית ראשון, על ידי מעשים רעים של עבודה זרה לתת המלכות לאלילים מדומים, גילוי עריות שהוא נפילת ההתחברות, ושפיכות דמים הבאה מכעס וקנאה וגדלות דקליפה, (ונעשה התיקון על ידי מרדכי ואסתר לאחר שבעים שנה, לגלות הסתר המלכות) וחורבן בית שני, על ידי קלקול הכלים ומעשים רעים של שנאת חנם, הבאה גם כן מגדלות דקליפה, בחינת אנא אמלוד, שלוקח המלכות לעשות ומפריד עצמו מאחיו, שאין יכולים להתאחד באהבה, כי מצד האמת אתה אחד ושםך אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ כאיש אחד בלב אחד לאביהם שבשמים, אלא שכל זה נתקלקל עד לחורבן הבית בפועל, כי בו אמורים להתקבץ יחדיו ברגלים לגלות מלכות ה' בעבודת הקורבנות. ולאחר שנחרב בית המקדש כנ"ל, נחשך האור, כי לא היה בית וארמון להחזיק בו אור מלכות ה', והלבנה לא הוירה מן השמש, של התבוננות והשכלה המביאה לידי חיבור ודבקות, כי השמש שהוא בחינת ז"א בחינת גילוי משפט האמת להשגיח ברחמים על העולם, זה השמש מקבל אור מן החכמה והבינה בחינת השכלה, שאז מאירה שמש במלכות וגדלה האמונה במלכות ה', אך עתה אחרי החורבן נחשך האור והשמש הסתלק ממנה מן המלכות ולא האירה, ואין לך יום שלא שולטים בו קללות וצער וכאבים של דין, מפני ההסתר ומפני מלכות הרשעה, כי בזמן הבית על ידי ההתחברות והדבקות הייתה ברכה שהיא המשכת אור האלוקות באופן תמידי להאיר בכל העולם ובכל הנשמות והגופות, וכן היה עונג הדעת ועונג הגוף מתוך ההתחברות, שהפך מזה הוא הקללה הצער והכאבים. כמו שנתבאר.

וְכַהֲנוּ זְמַנָּה דְּמִטִּי זְמַנָּה דְּסִיחְרָא לְאַתְנַחְרָא, מַה כְּתִיב הִנֵּה יִשְׁכִּיל עֲבָדִי, עָלֶיהָ דְּסִיחְרָא אֶתְמַר הִנֵּה יִשְׁכִּיל עֲבָדִי דָּא הוּא רְזָא דְּמַחִימְנִיתָא. הִנֵּה יִשְׁכִּיל, דְּאַתְעַר אֶתְעָרִיתָא לְעִילָא כְּמֵאן דְּאַרְחָ רִיחָא וְאַתִּי לְאַתְעָרָא וְלְאַסְתְּפִלָּא. יְרוּם, מְסֻטְרָא דְּנִהוּרָא עֲלָאָה דְּכָל נְהוּרִין. – וּבִאוּתוֹ זְמַן שֶׁל אַחִישֶׁנָּה בְּהַתְעוּרוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים וְתִיקוֹן הַתְּפִילָּה אוֹ בַּעֲיִתָהּ בְּגִילוֹי מַלְכוּתוֹ מִלְּמַעְלָה, כֹּאשֶׁר יְבוֹא זְמַן שֶׁל הַלְבֵנָה וְהַמַּלְכוּת לְהַאִיר, כְּבוֹא הַמְּשִׁיחַ לְהַאִיר מַלְכוּת ה', בַּכְּפִיִּית כֹּל יִשְׂרָאֵל לְקִיּוּם הַתּוֹרָה וְרִצּוֹן הַמֶּלֶךְ, וּבְקִיבוּץ גְּלוֹיֹת לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל אֶרֶץ הַמַּלְכוּת, לִירוּשָׁלַם אֶרְמוֹן הַמֶּלֶךְ בְּבִנְיִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי הַנִּצְחִי, מַה

כתוב בנבואה העתידה, הנה ישכיל עבדי, על הלבנה נאמר הנה לפנינו גלוי המלכות כי ישכיל עבדי, זה הוא סוד האמונה, שעל ידי רשימו של אורות עליונים של המלכות המתלבשים ומתכסין בקליפה, שאז בחירה על מקומה, ומה שמבינים שמחשבות הגדלות יש להם שורש למעלה בקדושה, ומשכיל להתבונן כחסידים ראשונים, לדעת לפני מי הוא עומד, וכל זה בכוח המדמה דקדושה שהיא האמונה, עד שבאמת מתגלה לו לפני מי הוא עומד. כי הנה ישכיל, שמתעוררת התעוררות שלמעלה, על ידי התעוררות מלמטה להשכיל כנ"ל התעוררות מלמעלה לרחם והתייחס בגלוי להתעוררות מלמטה, כמי שהריח ריח העולה באפו מלמטה ובא להתעורר מהריח ולהסתכל על מקור הריח ולהשגיח ולרחם על בני ישראל המעלים ריח נחוח להשם, אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון לבו בכוונה אמתית לאביו שבשמים. ואז ירום ותתעלה מלכותו בגלוי לעין כל, כי ירום מצד האור העליון של כל האורות שמתגלה למטה בליבות עם ישראל ונסי הגאולה.

יְרוּם, כְּמַה דְּאַתְּ אָמַר, (יִשְׁעִיָּה ל') וְלִכְן יְרוּם לְרַחֲמֶיךָ. וְנִשְׂא, מְסֻטְרָא דְּאַבְרָהָם. וְגַבְהָ, מְסֻטְרָא דְּיִצְחָק. מֵאָה, מְסֻטְרָא דְּיַעֲקֹב. וְאַף עַל גַּב דְּאַוֲקִמְיָהּ, וְכֵלָא חַד כְּרִזָּא דְּחֻכְמָתָא. – יְרוּם כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, וְלִכְן יְרוּם לְרַחֲמֶיךָ, כִּי דִּיּוּקָא גִילּוֹ הַמַּלְכוּת הוּא גִילּוֹי הַרְחָמִים לְהַשְׁגִּיחַ וּלְשַׁמּוֹר וּלְכַטֵּל הַקְּלָלָה הַצֶּעַר וְהַכָּאֵב שֶׁל הַחֹרְבָן, וְנִשְׂא מִצַּד שֶׁל אַבְרָהָם, הוּא הַתְּגִלּוֹת הַחֲסִדִּים עַל יְדֵי הַתְּגִלּוֹת הַמַּלְכוּת כִּי כְּשֶׁמִּתְגַּלֶּה מַלְכוּת ה' יֵשׁ כְּלִי שִׁישְׁפִּיעַ חֲסִדִּים בְּלִי שְׂבִירַת כִּלִּים, וְגַבְהָ – מַהֲצַד שֶׁל יִצְחָק, מַה שִׁיעֲשֶׂה הַקַּב"ה דִּין בְּגוֹיִם הַרְשָׁעִים שֶׁלְקַחוּ בַּמַּלְכוּת לְעִצְמָם וְצִעְרוּ יִשְׂרָאֵל וְהַגְדִּישׁוּ אֶת הַסָּאָה, מֵאָה – מִצַּדוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, לְגִלּוֹת הַרְחָמִים וְהָאֱמֶת וּלְכַטֵּל הַשֶּׁקֶר שֶׁל מַלְכוּת הַרְשָׁעָה וְגִדְלוֹת מְדוּמָה, כֹּל זֶה הוּא גִילּוֹי הַמַּלְכוּת בְּשִׁלְמוֹת, וְאַף עַל גַּב שֶׁבִּאֲרוּחוֹ זֶה הַפְּסוּק בְּמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ אֵין זֶה סְתִירָה אֵלָא אֲדֵרְבָּא הוּא זֶה שִׁיגְלָה הַמַּלְכוּת בַּחֲזִיוֹק כּוֹחַ הַתְּפִילָּה בַּחֲסִינָה יִשְׁכִּיל עֲבָדִי כְּנ"ל, וּבַכְּפִיִּית הָעַם לַעֲשׂוֹת רִצּוֹן הַמֶּלֶךְ וּקִיבוּץ גְּלוֹיֹת וּבִנְיִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ כְּנ"ל. וְהַכֹּל אֶחָד כִּי הוּא זֶה שִׁיפְעַל תִּיקוֹן הַמַּלְכוּת בְּסוֹד הַחֲכָמָה לְהַתְּבֹנֵן לַעֲלוֹת הַמַּלְכוּת דִּיּוּקָא בַּתְּפִילָּה. וְהַעֲיֹקֵר לְכוּן לְזוּג הַשְּׂכִינָה עִם קַב"ה. לְגִלּוֹת הַשְּׁגָחַת ה' בְּרַחֲמִים, שֶׁעַל יְדֵי זֶה כֹּל יִשְׂרָאֵל יַחֲדוּ דְּבָקִים בּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּאַהֲבָה וְאַחֲדוּת.

וְכַהֲנוּ זְמַנָּה דְּמִטִּי זְמַנָּה דְּסִיחְרָא לְאַתְנַחְרָא, מַה כְּתִיב הִנֵּה יִשְׁכִּיל עֲבָדִי, עָלֶיהָ דְּסִיחְרָא אֶתְמַר הִנֵּה יִשְׁכִּיל עֲבָדִי דָּא הוּא רְזָא דְּמַחִימְנִיתָא. הִנֵּה יִשְׁכִּיל, דְּאַתְעַר אֶתְעָרִיתָא לְעִילָא כְּמֵאן דְּאַרְחָ רִיחָא וְאַתִּי לְאַתְעָרָא וְלְאַסְתְּפִלָּא. יְרוּם, מְסֻטְרָא דְּנִהוּרָא עֲלָאָה דְּכָל נְהוּרִין. – וּבִאוּתוֹ זְמַן שֶׁל אַחִישֶׁנָּה בְּהַתְעוּרוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים וְתִיקוֹן הַתְּפִילָּה אוֹ בַּעֲיִתָהּ בְּגִילּוֹי מַלְכוּתוֹ מִלְּמַעְלָה, כֹּאשֶׁר יְבוֹא זְמַן שֶׁל הַלְבֵנָה וְהַמַּלְכוּת לְהַאִיר, כְּבוֹא הַמְּשִׁיחַ לְהַאִיר מַלְכוּת ה', בַּכְּפִיִּית כֹּל יִשְׂרָאֵל לְקִיּוּם הַתּוֹרָה וְרִצּוֹן הַמֶּלֶךְ, וּבְקִיבוּץ גְּלוֹיֹת לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל אֶרֶץ הַמַּלְכוּת, לִירוּשָׁלַם אֶרְמוֹן הַמֶּלֶךְ בְּבִנְיִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי הַנִּצְחִי, מַה

עֲלָאָה לְאַנְהָרָא לָהּ לְסִיחָרָא בְּדָקָא יָאוּת בְּמָה דְּאָתָּ
אָמַר, (ישעיה ל) וְהָיָה אֹרֶךְ הַלְבָנָה כְּאֹרֶךְ הַחֲמָה וְאֹרֶךְ
הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַע־עֶשְׂרִים כְּאֹרֶךְ שְׁבַע־עֶשְׂרִים הַיָּמִים. וּבִגְזִין בְּךָ
יִתּוּסָף בְּהָ רֹחַ עֲלָאָה, וּבִגְזִין בְּךָ יִתְעַרְוּ בְּדִין כָּל אֲיִנָּן
מִיִּתְיָא דְּאִינָּן גּוֹ עֲפָרָא. וְדָא הוּא עֲבָדִי, רָזָא דְּמִפְתָּחָן
דְּמִאֲרִיָּה בִּידִיהָ. בְּמָה דְּאָתָּ אָמַר, (אל עבדו זקן ביתו
וכמה דאת אמר), (בראשית כד) וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל
עֲבָדָיו, דָּא סִיחָרָא בְּמָה דְּאָתָּמָר, מִטְטָרוּן דְּאִיחוֹ עֲבָד
שְׁלִיחָא דְּמִאֲרִיָּה. – באותו הזמן של התעוררות הגאולה
יעורר הקב"ה התעוררות עליונה בעקבות התעוררות
תחתונה של עם ישראל, להאיר ללבנה בראוי, כי יאיר
אור החכמה ומוחין בדעת ישראל להכיר מלכותו בחוש
ממש לראות ההשגחה האלוקית עליהם במשפט רחמים,
והאור העליון היורד להאיר למטה יהיה גדול ביותר כמה
שנאמר, וְהָיָה אֹרֶךְ הַלְבָנָה כְּאֹרֶךְ הַחֲמָה וְאֹרֶךְ הַחֲמָה
יִהְיֶה שְׁבַע־עֶשְׂרִים כְּאֹרֶךְ שְׁבַע־עֶשְׂרִים הַיָּמִים, כי דייקא על ידי
התעוררות מלמטה של ישראל בתפילה, להתפלל בכוח
הכוונה השלמה, לעורר יחוד קב"ה שכינתיה, על ידי
שיתגברו על מחשבות הגדלות ומלכות דקליפה, להוציא
את המלכות דקדושה מהכיסוי ולעשות לה קן, וזאת
ההתעוררות וזה קן דילה הוא כלי גדול לאור עליון, שעל
ידי זה תחזור הלבנה ומלכות ה' להאיר כבתחילה קודם
מיעוטה, ויהיה אורה מאיר כאור החמה, דהיינו כפי אור
החמה והתבוננות כנ"ל וכח התפילה יהיה אורה מאיר,
עד שיהיה מאיר אור שלה בעצמה ממש, כי לעתיד
יתגלה איך בתוך הכיסוי היה האור שלה מלבוש דייקא
בשביל שנעלה אותה, דהיינו שישגו בשלמות שמה שלא
היה לה אור מעצמה אלא הייתה תלוי באור ההשכלה,
כל זה נעשה בסוד הצמצום ומיעוט אור הלבנה, וזאת
ההשגה בעצמה הוא אור גדול מאד (עיין תורה ס"ד חלק
א שהשכל לעתיד הוא השגת סוד הצמצום) כי זה ממש
אור שלה מה שפעלה למעט עצמה בציווי הקב"ה, והוא
למשל אב היורד לדעת בנו כדי לתת לו מקום לאפשר לו
לבחור ולגדול ולכבד את אביו, ואז לעתיד בעת שיגדל
הילד ותגדל דעתו ויבין גדלות מעשה אביו, יקבל אור
מחכמת אביו מה שצמצם עצמו בשבילו. והבן. ואז
יאיר חכמת האלוקות וסוד המשפט האלוקי לפרטיו, כי
כלי האמונה במלכות ה' וגילוי המלכות בפועל, ימשיכו
את שורש אור החמה והשכל האלוקי, כגון סוד משפט
הגלגולים והרחמים שבזאת ההנהגה, ואור החמה יהיה
שבעתיים כאור שבעת הימים בראשית בריאת העולם,
דהיינו שישגו האור העתיק והחכמה העתיקה סוף מעשה

במחשבה תחילה, וכל זה בסוד שבע, שהוא חג"ת נה"י
המאיר במלכות, שזהו השתלשלות המידות של ז"א
הנובעים מהחכמה האלוקית כדי לצמצם האור לגלות
המלכות כדי שתעלה ותגלה שוב החכמה, והבן. ושבע
כלול משבע וכלול שוב משבע, שבע פעם מ"ט שהוא
גימטריא גש"ם שהוא השפע הגדול היורד מלמעלה על
ידי התעוררות מלמטה, וגדול יום ירידת הגשמים יותר
מיום תחיית המתים, כי מרמזו על התעוררות מלמטה
שעוררה זה השפע הגדול. מה שאין כן תחיית המתים
האור עצם ירידת אור הנשמה למטה בגוף בהתעוררות
מלמעלה בלבד כביכול אחרי שכבר מתגלה אור החכמה
מלמעלה, כפי שיבואר לקמן. ולכן מאחר ויתגלה אור
עצמה כנ"ל, תתוסף לה למלכות מלמעלה רוח עליונה
רוח חיים להחיותה שתתגלה האלוקות בעולם העשייה,
ומשום כך יתעוררו אז כל אותם המתים שהם בתוך
העפר, כי העפר אשר בו טמונים המתים, הוא מאנא
דכלהו, כלי המכיל הכל ומצמיח ממנו הכל, שהיא
האמונה המקבלת מחג"ת נה"י כנ"ל (עיין תורה ה' חלק
ב' כי הוא קשור לכאן גם בעניין האבות וכו' והגשמים)
מאחר ויתגלה בכוח אמונה והתפילה עצמות החיות
שיש גם בכיסוי ובקליפה שהם בחינת מיתה, על ידי
זה יתבטל המיתה ממילא. וזהו עבדי, שהוא המלאך
המשרת לה' בסוד הנהגת המשפט האלוקי וסוד הבחירה
על ידי הצמצום, הסוד שמפתחות ריבנו בידו (ויהי ידיו
אמונה עד בא השמש), כולל מפתח החיים להחיות
המתים, כמו שנאמר וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם בעל מידת החסד
והשפעה וראש וסיבה למאמינים, אל עבדו. זו הלבנה
המקבלת חיות נסתרת מהחסד של אברהם ומתגדלת
על ידו, כי התגלות חסדי ה' מגדלים האמונה במלכות
ה', כמו שנאמר מִטְטָרוּן המקנן במלכות להחיותה, שהוא
עבד שליח ריבנו לקיים סוף מעשה שבמחשבה תחילה
של המלך.

זֶקֶן בֵּיתוֹ בְּמָה דְּאָתָּ אָמַר, (תהלים לו) נָעַר הָיִיתִי גַם
זִקְנָתִי. הַמוֹשֵׁל בְּכָל אֲשֶׁר לוֹ, בְּגִין דְּכָל גְּוִוְנִין אֲתִיחִזֵּן
בֵּיהּ יְרִי"ק וְחַוִּו"ר וְסוּמ"ק. – זקן ביתו, כי זקן זה קנה
חכמה על ידי ביתו שהיא המלכות, המלכות כלי לחכמה
וכן החכמה מאירה בבית המלכות, כמו שנאמר נָעַר
הָיִיתִי, נָעַר הַנָּעוּר וּמִתְעוֹרֵר מִלְמַטָּה בַּכוּוֹנֶת הַתְּפִלָּה
וְאִמוּנָה שֶׁל יְדֵי זֶה גַם זִקְנָתִי וְקִיבִלְתִּי אֹרֶךְ הַחֲמָה וְהַחֲמָה,
הַמוֹשֵׁל בְּכָל אֲשֶׁר לוֹ, בחינת מלכות שבעת שמתגלה
היא מושלת בכל סוגי הנהגות מפני שכל הגוונים נראים

בו, כי מתגלה שכולם אחד למען התכלית, ירוק רחמים ואמת, וחיזור חסד, ואדום. כי לפני התעוררות מלמטה היה אור השכינה המשגחת, מתכסה בלבוש חשוך ונסתר, אך לעתיד השכינה תהיה מתלבשת בלבושים מאירים כאור החמה והכל בזכות התפילה כנ"ל, ואז היא בחינת שבועה, ונתעורר זכות אבות כיום הזה במגולה. ועוד זה הוא ברית בחינת יחוד קב"ה ושכינתה הנעשה בתפילה. בחינת המושל בכל שהוא יסוד כידוע, אשר לו.

שִׁים נָא יָדְךָ תַּחַת יָרֵכִי, דָּא הוּא צַדִּיק רְזָא דְּמַלְחָה, קְיוּמָא דְּעִלְמָא. דְּהָא כְּדִין חָאֵי עֲבַד מְמַנָּא בְּרִזָּא עֲלָאָה לְאַחֲיָא לֹון לְדִירֵי עֲפָרָא וְיִתְעַבֵּיד שְׁלִיחָא בְּרוּחָא דְּלִיעִילָא וְלִאֲתַבָּא רִיחִין וְנִשְׁמַתִּין לְאַתְרֵיהּ לְאִינוּן גּוֹפִי (ס"א דַּאֲתַאכְלוּ) דַּאֲתַבְּלוּ וְאַתְרַקְבוּ תַּחֲזֹת עֲפָרָא. – שִׁים נָא יָדְךָ תַּחַת יָרֵכִי, דְּהֵינּוּ חֹזֵק הָאֱמוּנָה עַל יְדֵי הַיִּסּוּד הַמְשַׁפֵּיעַ וְגוֹרֵם הַיִּיחּוּד בֵּין הַגּוֹף לַנִּשְׁמָה, בֵּין הַמַּלְכוּת לַחֲכָמָה הַמַּחֲיִיָּה אוֹתָהּ, זֶה הוּא הַצַּדִּיק בַּחֲנִינָה מְשִׁיחַ צִדְקָנוּ פּוֹד הַמִּילָה, קִיּוֹם הָעוֹלָם. כִּי כָל הָעוֹלָם לֹא נִבְרָא אֵלָא לְצוּת לֹזָה, צַדִּיק יִסּוּד עוֹלָם, בַּחֲנִינָה כַּהֵיּוֹם הַזֶּה שֶׁהוּא מְעוֹרֵר זְכוּת אֲבוֹת בַּמַּלְכוּת. שֶׁהֵרִי אֵז עַל יְדֵי הַיִּיחּוּד מִתְגַּלֶּה כּוֹחַ אוֹתוֹ עֲבַד מְמַנָּה וּמוֹשֵׁל בְּכוֹחַ הַכֹּל וְהַיִּסּוּד, בְּפֹד עֲלִיּוֹן שֶׁל הַתְּלַבְּשוֹת הַשְּׂכִינָה בַּמַּגּוּוֹנִים מְאִירִים כְּאוֹר הַחֲמָה כִּנ"ל, לַהֲחִיּוֹת לָהֶם לְשׁוֹכְנֵי עֶפְרָא, כִּי עַל יְדֵי הַיִּיחּוּד בֵּין קַב"ה וְשְׂכִינְתָּהּ בְּכוֹחַ הַתְּפִילָה הַמְתוֹקֶנֶת נַעֲשֶׂה תַּחֲיִית הַמֵּתִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּאַלִּישַׁע שֶׁפָּעַל דִּיּוּקָא בַּתְּפִילָה לַהֲחִיּוֹת הַמֵּת, נַעֲשֶׂה יַחּוּד הַנִּשְׁמוֹת בְּגוֹפִים לַהֲחִיּוֹתָם כְּבַתְּחִילָה, וְנַעֲשֶׂה מִט"ט שְׁלִיחַ בְּכוֹחַ הָרוּחַ שֶׁל מַעְלָה שֶׁל אֹר הַחֲכָמָה הַמִּתְלַבֵּשׂ בַּאֲבוֹת וּמְאִיר בַּמַּלְכוּת לַחֲשִׁיב הָרוּחוֹת וְהַנִּשְׁמוֹת לְמִקְוָמָם לְאוֹתָם גּוֹפִים שֶׁהַתְּבִלּוּ וְנִרְקְבוּ תַּחַת הָעֶפְרָא שֶׁהִיא הָעֶפְרָא תַּחַת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה אַחֲרֵי חֲטָא אָדָם הִרְאִשׁוֹן וְאַחֲרֵי הַחֲרֻבָּן, שְׁאִין מְאִיר הָעֶפְרָא בַּגּוּוֹנִים וְחִיּוֹת שֶׁל מַעְלָה, וְלַעֲתִיד יִתּוֹקֵן הָעֶפְרָא וְהָאֱמוּנָה וְתִתְגַּלֶּה שׁוֹב זְכוּת הָאֲבוֹת וְנִקְיֹות הָאֹר הָעֲלִיּוֹן הַמְאִיר בַּמַּלְכוּת.

וְאַשְׁבִּיעֶךָ בְּיָ אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם. וְאַשְׁבִּיעֶךָ, מְאִי וְאַשְׁבִּיעֶךָ. לְאַתְּלִבְשָׁא בְּרִזָּא דְּשִׁבְעָה נְחֹרִין עֲלִינוּן דְּאִינוּן רְזָא דְּשְׁלִימוֹ עֲלָאָה. אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה, דָּא הוּא גּוֹפָא דְּתַחֲזֹת עֲפָרָא דְּאִית לִיה קְיוּמָא לְאַקְמָא מְעֲפָרָא. דְּכָל אִינוּן דַּאֲתַקְבְּרוּ בָּהּ וְזָכוּ לְאַתְקַבְּרָא בְּאַרְעָא דְּיִשְׂרָאֵל אִינוּן יִתְעַרְוּ בְּקַדְמִיתָא, כְּמָה דְּאִוְקִימָנָא. דְּכַתִּיב, (ישעיה בו) יַחֲיוּ מִתֵּידָהּ, בְּקַדְמִיתָא אֵלִין מִתֵּין דְּאַרְעָא דְּיִשְׂרָאֵל. נִבְלָתִי יְקוּמוּן, אִינוּן מִתֵּין דְּשָׂאֵר אֲרָעָן. וְעַל דָּא לְאִינוּן

גּוֹפִיחֵן דְּיִשְׂרָאֵל דַּאֲתַקְבְּרוּ תַּמּוּן, וְלֹא לְגוֹפִי דְּשָׂאֵר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה דַּאֲסַתְּאָבָא אֲרָעָא מִיְּיָהּ. – וְאַשְׁבִּיעֶךָ שְׁבוּעָה בַּחֲנִינָה זְכוּת אֲבוֹת, שֶׁמְשַׁפֵּיעַ יָרֵךְ הַיִּסּוּד לִיד הָאֱמוּנָה וְהַסְפִּירָה הַשְּׂבִיעִית, בַּה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם אֲשֶׁר הִנְשִׂמָה כִּנְגַד הַשָּׁמַיִם וְהַגּוֹף כִּנְגַד הָאָרֶץ. וְאַשְׁבִּיעֶךָ, מְחֹ וְאַשְׁבִּיעֶךָ. לַהֲתְלַבֵּשׁ בְּפֹד שִׁבְעַת אֲוֵרוֹת עֲלִינוּן חַג"ת נַח"י שֶׁהֵינָם פּוֹד שֶׁל הַשְּׁלֵמוֹת הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁל הַנְּהַגָּת ה' בְּכָל הַגּוּוֹנִים כְּפִי הַתְּכֵלִית וְכְפִי בַּחֲרִית הַנִּבְרָאִים. אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה, זֶהוּ הַגּוֹף שֶׁתַּחַת אֲרִץ הַתְּלֹוי בַּאֱמוּנָה, שִׁישׁ לוֹ קִיּוֹם בְּשִׁבְלִי לַחֲקִים מִחֶעֱפֵר, שְׂכָל קִיּוֹם הַמַּלְכוּת שֶׁנּוֹפֶלֶת לְקַלִּיפוֹת הָעֶפְרָא, הוּא כְּדִי שֶׁתִּקְוֶם לַחֲיוֹת מַלְכוּת ה' גְּלוּיָהּ. שְׂכָל אוֹתָם שֶׁנִּקְבְּרוּ בָּהּ וְנִכְלְלוּ בַּאֱמוּנָה וְזָכוּ לְהַקְבֵּר בְּאַרֶץ יִשְׂרָאֵל הֵם יִתְעוֹרְרוּ בַּתְּחִילָה בַּתַּחֲיִיָּה, כְּמוֹ שֶׁלְּמַדְנוּ. וְכַתּוּב יַחֲיוּ מִתֵּידָהּ, בַּתְּחִילָה אֵלֹו מִתֵּין אֲרִץ יִשְׂרָאֵל. וְאַחֵר כֵּךְ נִבְלָתִי יְקוּמוּן, הֵם מֵתִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁבִּשְׂאֵר הָאֲרָצוֹת. וְעַל זֶה, יַעֲלֶה זֶה הַצַּדִּיק אֶת הַמַּלְכוּת כְּכִדִּי לַהֲחִיּוֹת לְאוֹתָם גּוֹפֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּקְבְּרוּ שֶׁם בַּחו"ל וְלֹא גּוֹפֶם שֶׁל שְׂאֵר הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה שֶׁהוּא הַפֶּךְ הָאֱמוּנָה, שְׂאֲרִין נִטְמָאָה מִחֶם.

וְעַל דָּא אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה לְבָנִי. מְאִי לְבָנִי. דְּכָל נִשְׁמַתִּין דְּעִלְמָא דְּנִפְקִין מִחַיָּוָא נְחָר דְּנִגִּיד וְנִפְקִין, אִינוּן בְּנִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְעַל דָּא אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה, דָּא גּוֹפָא. לְבָנִי, דָּא נִשְׁמַתָּא. מִבְּנֹת הַכְּנַעֲנִי, אֵלִין גּוֹפִין דְּעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, דְּזָמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְנַעֲרָא לֹון מְאַרְעָא קְדִישָׁא. כְּמָה דַּאֲתָּ אָמַר, (איוב לח) וַיִּנְעֲרוּ רִשְׁעִים מִמְּנָה. כְּמָה דְּמִנְעַר טְלִיתָא מִזִּוּחָמָא דִּילָהּ. – וְעַל כֵּן נֶאֱמַר לֹא תִקַּח אִשָּׁה וְגוֹף לְבָנִי. מְחֹ לְבָנִי? שְׂכָל הַנִּשְׁמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם יוֹצְאוֹת מֵאוֹתוֹ נֶחֱר מְאִיר שְׁשׁוּפַע חִיּוֹת וַיּוֹצֵא מִהֶסְתֵּר לְגִלּוּי, בְּנֵי הֵם אוֹתָם בְּנִים שֶׁל הַקַּב"ה. וְהוּא הַמַּחְזִירִם לְגוֹפֶם. וְעַל זֶה סִיג דְּבִרְיוֹ, אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה זֶה הַגּוֹף כִּנ"ל. לְבָנִי זֶה הַנִּשְׁמָה הַמְאִירָה בְּגוֹף קְדוֹשׁ וְרָאוּי. מִבְּנֹת הַכְּנַעֲנִי, אֵלֹו הַגּוֹפִים שֶׁל הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, שְׁעִתִּיד הַקַּב"ה לְנַעֲר אוֹתָם מִחַיָּוָא קְדוֹשָׁה. כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּנְעֲרוּ רִשְׁעִים מִמְּנָה. כְּמִי שֶׁמִּנְעַר טְלִית מִזִּוּחָמָה שְׁלָה. כִּי אֲרִץ יִשְׂרָאֵל הִיא הַלְּבוּשׁ שֶׁל הַקַּב"ה הַמְּגַלֶּה מַלְכוּתוֹ וְצָרִיךְ הַבְּגָד לַחֲיוֹת נְקִי בְּזִמָּן גִּלּוּי הַגּוּוֹנִים הַמְאִירִים שֶׁבַּמַּלְכוּת. לַחֲקִים יִשְׂרָאֵל בַּתַּחֲיִיָּה.

וַיִּתְקַבְּצוּ כָל יִשְׂרָאֵל בַּתַּחֲיִיָּה הַמֵּתִים לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ לַהֲדוֹת וְלַחֲלֹל לְשִׁבְחָה וְלִרְוֹמָם בַּתְּפִילָה חִיבוּר וְדַבְּקוֹת שְׁלֵמָה לְנִצָּח בַּמַּהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן וצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמוזכר קצת מאותו לאיזה ענין, מוכר כוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמות רבנו הקדוש ונשמות רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **בהאי חיבורא דילך דאיתו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. עקר ההתחברות ודבקות להשם יתברך הוא עלידי התפלה. כי התפלה היא שער שדרך שם נכנסין להשם יתברך ומשם מבירין אותו וכו'.

ב. על פי רב קשאדם מתפלל, נופלים לו מחשבות של גדלות, וזהו בחינת גלות השכינה. ועלידי שמתפלל בכה, עלידי זה מתגבר על הפניות ומחשבות של גדלות ומבטל אותם, ועלידי זה מוציא השכינה מגלותה ומתקנה, וגורם לעשות יחיד קדשא בריה הוא ושכינתה. גם עלידי תפלה בכח נהחדש השביעה לאבות, ונעשה כאלו עקשו נשבע לאבותינו:

ג. על ידי הוצאת השכינה מן הגלות בכות תפלה בבונה, נעשה אור הלבנה כאור החמה ומקרב תחית המתים.

תפילה על פי הלימוד

שער שדרך שם נכנסין להשם יתברך, ומשם מבירין אותו. רחם עלינו למען שמך, וזכנו לתפלה בשלמות בכל הכחות באמת, ונזכה להרבות בתפלה תמיד, כמו שגלית לנו על ידי חכמך הקדושים שאמרנו, הלואי שיתפלל אדם כל היום כלו. קומה בעזרתנו והושיענו תמיד בפרט בעת התפלה, שאז מתגברים עלינו המחשבות זרות והבלבולים והמניעות הרבה מאד, אשר אין לשער. רחם עלינו והושיענו ומלא משאלותינו ברחמים, שנזכה להתפלל בכח גדול עד שנזכה לשבר ולבטל כל המחשבות זרות לגמרי, ונזכה לתפלה בשלמות תמיד, עד שנזכה עלידי התפלה לכנס ולהתקרב אליך ולהפיר אותך באמת, ולהתחבר ולהתדבק בך בתכלית הדבקות בשלמות באמת בראשונה הטוב, בעלמא דין ובעלמא דאתי, לעולמי עד ולנצח נצחים. וימים בנו מהרה מקרא שכתוב, ואתם הדבקים בך' אלמכם חיים בלכם חיים. יהיו לרצון אמרייפי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי. אמן נצח סלה ועד:

תפילתי זכה ונכונה ורצויה ומקבלת לפניך. ואזכרה להוציא את התפלה מכפויין דילה מלבושין דקלפה, לבררה ולזכרה מאחיות הקלפות מאחיות מלכות הרשעה, ולהעלותה ולהלבישה בלבושין דנהירין שהם, הור, סמך, ירוק, שהם אור האבות. עד שתהיה מתקנת בתכלית התקון, ויהיה לה כח לעורר אהבתך העליונה, שתחבר אותה עמך באהבה ואהבה ורעות, ויהיה נעשה תמיד יחיד קדשא בריה הוא ושכינתיה עלידי תפלותנו, ויחידא שלים בתכלית השלמות. ותזכר ותקם את בריהך אשר נשבעת לאבותינו ביום הזה, ותחדש השביעה אשר נשבעת להם באלו היום נשבעת להם. ותרם עלינו ותמחר להוציאנו מהגלות הארוך המר הזה, ותגאלנו גאולת עולם לחבר את האהל להיות אחד:

מלא רחמים, גואל ישראל, רחם על בנסת ישראל אשר היא שכינת עזך, אשר כל התגלות אלקותך וידיעת רוממותך ותשוקת אמונתך, הכל עלידי ישראל עמך אשר בהם בחרת. וגלית לנו שעקר ההתחברות והדבקות אליך הוא עלידי התפלה, כי התפלה היא

אדניי שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך. רבנו של עולם, שומע תפלה, הבוחר בתפלת עמו ישראל ברחמים, וזני ברחמך הרבים להרבות בתפלה תמיד, ואזכרה להתפלל בכונה גדולה ובמסירות נפש ובכח גדול. ותעזרני ותושיעני שאזכרה להכניס כל הכחות שבקרבי בתוך דבורי התפלה, באפן שאזכרה להגביר את התפלה שהיא מלכות דקדשה על מלכות הרשעה. ועלידי זה אזכרה להכניע ולשבר ולבטל כל המחשבות של גדלות ופניות וכל המחשבות זרות הבאים לבלבל את תפילתי חס ושלום. כי אתה יודע שאין בי כח לבטלם כי אם ברחמך הרבים ובחסדיך הגדולים. רחם עלי למען שמך, והושיעני ועזרני והזקני ואמצני בכחך הגדול שאזכרה להכניס כל הכחות שבי בתוך התפלה. ואתפלל לפניך תפילתי תמיד בכח גדול, עד שאזכרה עלידי זה לבטל לגמרי כל המחשבות של גדלות ופניות וכל המחשבות זרות שבעולם, שלא יהיה להם שום כח לבלבל את תפילתי חס ושלום, רק אזכרה לגרשם ולסלקם ולבטלם לגמרי מעלי ומעל גבולי שלא יוכלו לעלות על דעתי כלל, באפן שתהיה

לעילוי נשמות
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמות
מרזו תמו בת דוד והיובא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמות
הקדוש אלישע יהונתן בן חגי. ה' יקום דמו
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמות
הקדוש אליהו יעקב בן אבידע. ה' יקום דמו.
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמות
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.